

آموزگاران متشکریم

اصغر ندیری

آموزگاران در زمان شیوع کرونا

همچنان که پیش‌تر می‌رویم و هم‌زمان با برقراری آموزش مجازی و تعطیلی موقت کلاس‌ها، می‌بینیم آموزگاران کوشا و نوآراز قافله عقب‌نمانده و در کنار برنامه‌های شبکه‌ی شاد، برای خود برنامه‌ی آموزش فعال راه انداخته‌اند از جمله:

با برنامه‌های مدرسه‌ی تلویزیونی همراه شده‌اند.

به منظور استفاده‌ی مناسب از زمان، از روش‌های یادگیری معکوس و ظرفیت تلویزیونی استفاده می‌کنند، یا در مواقع نیاز به خانواده‌ها اعلام می‌کنند که برای مثال تدریس درسی خاص و بررسی تکالیف و تمرین را در بستر شاد انجام می‌دهند، یا برعکس، از مدل تدریس در شبکه‌ی شاد و کلاس حضوری برای رفع تکلیف و اشکالات استفاده می‌کنند. این تنوع زیرساخت‌ها و ترکیب آن‌ها، آموزش و یادگیری را ماندگار می‌کند.

خانواده‌ها نیز انتظارات خود را متناسب با الگوی یادگیری آموزگار تنظیم می‌کنند. در این شکل و به واسطه این مدل از یادگیری، آموزگار با تنظیم مناسب برنامه‌ی خود می‌تواند از زمان در دسترس به نحو بهینه استفاده کند.

بدین ترتیب، آموزگاران مادر شرایط خاص جوهره‌ی خود را نشان می‌دهند و از جمله در شرایط کرونایی کارکردهای آموزشی خود را با توجه به اوضاع رصد می‌کنند و نسبت به گذشته آن را تغییر می‌دهند و به‌روزرسانی می‌کنند. آنان در تولید محتوای آموزشی در این ایام خوش‌درخشیدند. در این وضعیت، خلاقیت، نوآوری آموزشی و مسئولیت‌پذیری این گروه به ظهور رسید.

آموزش مجازی شاید با همه‌ی نواقص، فرصت‌هایی جدید پیش روی آموزگاران، دانش‌آموزان و خانواده‌ها قرار داده است. از جمله‌ی این چالش‌ها می‌توان به نداشتن دسترسی همه‌ی دانش‌آموزان به امکانات فناوری و پیامدهای روحی آن برای این دسته و نبود امکان حمایت برخی از خانواده‌ها به دلیل نمایان شدن بیش از پیش نابرابری شرایط دانش‌آموزان اشاره کرد و شاید این سوی منفی کار باعث شود ما از مسئول آموزش بودن به مسئول یادگیری شدن تغییر نگرش دهیم و طبعاً برای آن دسته از دانش‌آموزان که یادگیری برایشان به شکل مطلوب محقق نشده است، طرح داشته باشیم.

بنابراین، آموزگاران می‌توانند با ارائه‌ی راهکارهای بهینه و عملی برای این رویه، همراهان خود را در رفع مشکلات و چالش‌های موجود یاری کنند. کوشش فرهنگیان برای ارائه‌ی آموزش‌ها در این شرایط سخت، از همت بالای آن‌ها در عرصه‌ی تعلیم و تربیت حکایت دارد و آن‌ها همواره تلاش دارند از این آزمایش سربلند بیرون بیایند.

دقیق‌ترین تقویم جهان است. اکنون این تقویم در کشورهای افغانستان و ایران تقویم رسمی است. در ایران با تصویب مجلس شورای ملی وقت، در ۱۱ فروردین ۱۳۰۴، گاه‌شماری هجری شمسی به‌عنوان تقویم رسمی کشور معرفی شد.

لحظه‌ی تحویل سال با عبور خورشید از نقطه‌ی اعتدال بهاری مقارن است. این لحظه که اول برج حمل است، نوروز نامیده می‌شود و همیشه بر روز اول بهار منطبق است.

تقویم هجری شمسی تنها تقویم متداول در جهان است که علاوه بر کیسه‌های چهارساله، کیسه‌ی پنج‌ساله نیز دارد. وجود کیسه‌های پنج‌ساله، انطباق دائمی و دقیق‌تر تقویم هجری شمسی با فصل‌های طبیعی را سبب می‌شود.

اما امسال آخرین سال قرن ۱۴ شمسی نیست و به گفته‌ی اهل فن، امسال نود و نهمین سال قرن است و سال ۱۴۰۰ آخرین سال قرن ۱۴ محسوب می‌شود. بنابراین، سده‌ی نواز سال ۱۴۰۱ آغاز خواهد شد. این تاریخ‌گذاری به‌صورت قراردادی است و با توجه به اینکه سال صفر نداریم، تقویم‌ها، مخصوصاً هجری شمسی، از ۱/۱/۱ (قرن اول) شروع می‌شود و صد سال بعد ۱۰۱/۱/۱ است. با تیریک سال نو و پیشاپیش قرن نو به آموزگاران و همکارانمان، از آن‌ها می‌پرسیم برای سده‌ی جدید چه برنامه‌هایی داریم و روی چه محورهایی باید بیندیشیم؟

احاطه‌ی نویسنده بر لغت بیشتر باشد، قدرت او در ادای مفاهیم و معانی بیشتر خواهد شد، چه، وسعت دامنه‌ی تعبيرات، با اندازه‌ی تسلط نویسنده بر واژه‌ها ارتباط زیادی دارد.»

ویژگی‌های نوشته‌ی خوب

۱. نثر ساده و روان باشد. یعنی روشن و به ادبیات امروزی بیان شود.
۲. قواعد درست نویسی را رعایت کند. از قواعد دستور زبان استفاده‌ی درست کرده باشد.
۳. پویا و بانشاط باشد و خواننده را خسته نکند.
۴. آموزنده باشد. یعنی مفاهیم تازه‌ای را به خواننده انتقال دهد.
۵. اقتصاد کلام داشته باشد. یعنی در به‌کارگیری کلمات معتدل باشد.
۶. ساختار مناسب داشته باشد. یعنی اجزای نوشته در لفظ و معنا ساختار و هماهنگی داشته باشند.
۷. نویسنده به نوشته‌ی خود اعتقاد داشته باشد.

تقویم

دوستان! با رسیدن به سال ۱۴۰۰ سوالی پیش می‌آید که آیا امسال آخرین سال قرن ۱۴ شمسی است یا نه؟ توضیح زیر شاید بتواند در این زمینه روشن‌گر باشد.

تقویم روشی برای نگه‌داشتن حساب روزها و مجموعه قواعدی است که بتوان شرح و قیاسی را به ترتیب زمانی و گاه‌شماری بر آن مبنا بنا نهاد. مبنای تقویم هجری شمسی (خورشیدی) مانند گاه‌شماری هجری قمری، هجرت پیامبر اسلام (ص) از مکه به مدینه در تاریخ ۲۴ تیرماه سال ۱ هجری خورشیدی (۱۶ ژوئیه ۶۲۲ میلادی) است. این گاه‌شماری از ۳۶۵ روز در قالب ۱۲ ماه تشکیل شده و

دوره‌ی ابتدایی دوره‌ای سرنوشت‌ساز در زندگی انسان است؛ دستگاه تعلیم و تربیت ما باید به طرف مهارت‌هایی برود که در حال و آینده‌ی زندگی کودکان ما تأثیرگذار باشند. از این رو، تقویت مهارت‌های چهارگانه‌ی زبانی که شامل نوشتن، خواندن، صحبت کردن و گوش کردن است و تلفیق آن با سه مهارت پایه‌ی جرئت‌ورزی، مسئولیت‌پذیری و ادب، که سرمایه‌های زندگی انسان هستند، می‌تواند تحولی شگفت‌به وجود آورد.

نوشتن و نویسندگی

نوشتن یک ضرورت است. پیامبر اسلام (ص) فرمود: «علم را با نوشتن حفظ کنید». در ایران پیش از اسلام، به‌ویژه در عصر ساسانیان، خط و نوشتن چنان از عرصه‌ی جامعه به دور بود که یک کفشگر ثروتمند - چنان که در شاهنامه‌ی فردوسی شاهد مثل آن آمده است - حاضر بود بخش اعظم ثروت خود را به انوشیروان بدهد تا فرزندش اجازت‌های سوادآموزی بیابد. در روزگار ما عبارت «آموختن برای زیستن» به شعاری همگانی بدل شده است. نویسندگان بزرگ با آفرینش آثار ماندگار، بذره‌های امید به حیات و زیستن آگاهانه را در دل انسان‌ها می‌افکنند و موجب تعالی جامعه می‌شوند. نوشتن به همراه خواندن، سخن گفتن و گوش دادن، از ارکان چهارگانه‌ی آموزش زبان است. نوشتن، بیان درست اندیشه با استفاده از نشانه‌های قراردادی الفباست. نویسندگی، هم از راه خواندن انجام می‌گیرد و هم از راه نوشتن.

مجتبی مینوی، از استادان رشته‌ی ادبیات فارسی و نویسنده‌ای پرتلاش، می‌گوید: «هر قدر

